

но прѣстѣплене; нѣ азъ не съмь, господине, не съмь убиецъ!

И потѣхъ у сълзи. Азъ му подадохъ ржката си, но той не можи да я стисне. Вардачитъ ми го гласнѣхъ, и то безъ никаква злоба, а за да се покорѣжтъ на заповѣдитъ, които приемахъ. Не можяхъ да ме оставѣжтъ да се приближижъ при когото и да бжде. Колкото за думитъ, които ми казувахъ тия отсѣдени, тѣ се приструвахъ най често, че си ги казуватъ ужъ едивъ на други; и ако вардачитъ се съгледвахъ че сж были за мене, накарвахъ ги да мълчижтъ.

Тамъ имаше други хора отъ различни положенія и чюжди, които прѣминувахъ прѣзъ тоя дворъ, за да иджтъ да видѣжтъ подиккономѣтъ, свещеникѣтъ, чяушинѣтъ и нѣкои отъ капоралитъ. «Ето единъ отъ Италиянцитъ! ето единъ отъ Италиянцитъ!» казвахъ тѣ съсъ нисѣкъ гласъ, и се спирахъ да ме гледатъ. Чюхъ ги много пѣтя да казуватъ на нѣмски, като мисляхъ, че не ги разбирамъ: «Тоя сиромашъ господинъ не ще оstarѣе, смъртъта е на лицето му.»

И наистина, здравѣто ми, отъ първо като се поправи малко, най послѣ хванъ да крѣе, като нѣмаше храна, и често осѣщахъ нови трѣпки. Мжчяхъ се да влѣкж синджирѣтъ си до расходката, и тамъ се хвърляхъ върху трѣвата и чякахъ тамъ най много да се измине врѣмето на расходката.

Вардачитъ стояхъ прави, или сѣдахъ при мене, и си приказвахми. Единъ отъ тѣхъ, на име Краль, бѣше отъ Боемя. Наистина, че билъ роденъ отъ едно сиромашко селеко домородство, бѣше приелъ обаче едно възпитане, което бѣше допълнилъ, колкото е можилъ, като разсѣждалъ съсъ много распознаванье върху нѣщата на тоя свѣтъ, и като прочиталъ